- Никой да не излиза от тук! Градът е обграден с войски! На всяка порта вардят стражи! Филипопол сринахме до основи! Гръцкият архиепископ го насякохме на парчета и оставихме кучетата да го ядат! Аспиета виси обесен надолу с главата сред града!

Изведнъж той млъкна и застана за почест. На прага стоеше Калоян, навъсен в походни дрехи, и мрачен. Дълбоко вкопаните му очи блещукаха с някакъв див огън. Радул

- Не ме очаквахте, нали? Дойдох да надникна какво става в къщи! - Той подаде шлема и плаща си на Радул и приближи към масата с чертежите.

В оръжейната бързо влязоха княз Белота, Иоан и Александър Йоан Асен, Стрез и Слав, отрупаха царя с въпроси, изпълнени с негодувание.

Той набързо прочете новите послания, измърмора през зъби, обръщайки се към Белота:

- Папата пита кога ще пуснем нашия висок пленник на свобода...

Калоян се обърна. Пред него стоеше Целгуба. Тя протегна ръце към него. Но той хладно я отблъсна.

-Здрава ли си? Как е Мария? Болна ли си? Защо трепериш? А как е нашият пленник?

Изведнъж царят направи знак към чедника на стрелците, който стоеше със стражите от двете страни на вратата.

- Всички Иванкови люде да останат под страха по домовете си! - той извади от джоба на туниката си лист и го подаде на Радул - Всички тия чиито имена са записани тук да бъдат заловени и докарани в източната кула. Злобни кърти! Копаят надълбоко и мислят че никой ги не забелязва! - той обгърна с поглед всички, един по един - Калопетър прощаваше. Но Калоян - никога! - и направи знак да го оставят сам. След това отново се обърна към Целгуба, която изчака да излезе последния човек, за да протегне отново ръце към него.

Той я отблъсна:

- Е, какво прави нашият прекрасен пленник? Говори! За какво сте приказвали вечер в градините? - изведнъж той я улови за ръцете и силно ги стисна - Говори!